

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 124.930 van 3 november 2003
in de zaak A. 125.174/XIV-11.214.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. JESPERS,
 kantoor houdende te 2100 ANTWERPEN,
 Sint Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 1 februari 1979 en van Turkse nationaliteit, op 8 augustus 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 juli 2002 tot weigering van regularisatie;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door Auditeur M. STERCK;

Gelet op de kennisgeving van dat voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 september 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Z. OTHMAN die, loco Advocaat R. JESPERS, verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij dient op 24 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 3/, en artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet).

1.2. Op 18 oktober 2001 verleent de derde Kamer van de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker.

1.3. Op 5 juli 2002 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de regularisatieaanvraag door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In goede orde heb ik de brief van uw raad mtr. Raf JESPERS ontvangen inzake het ongunstig advies verleend door de Commissie voor Regularisatie, betreffende uw regularisatieaanvraag met het nummer 2060 2000 01 28 05594 ingediend bij de Burgemeester van Antwerpen.

Ik heb gemeend, bij het nemen van deze negatieve beslissing, toch het advies (zie bijlage) te moeten volgen dat door de Commissie voor Regularisatie is geformuleerd geweest waar het stelt dat niet voldaan werd aan de voorwaarden van de wet van 22 december 1999. De door u aangebrachte elementen zijn immers niet van aard om dit ongunstig advies, -waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem-, noch om de motivering ervan te wijzigen. En wel om volgende redenen:

Dat voor zover het juist zou zijn, zoals uw raadsman stelt, dat uw aanvraag ter zitting ook uitgebreid werd naar criterium 2§2, wat echter uit geen enkel stuk van het dossier blijkt en dan ook weinig waarschijnlijk is, dan nog had u een schriftelijk(e) verklaring moeten neerleggen die de reden aangeeft waarom u niet terug kunt naar u(w) land van herkomst (artikel 9 §7 van de wet van 22 december 1999). Dat u geen dergelijke verklaring heeft neergelegd. Dat dus duidelijk niet voldaan is aan de ontvankelijkheid(s)voorwaarde van criterium 2 §2.

Dat anderzijds de dokter aangesteld om de Commissie voor Regularisatie bij te staan in de appreciatie van het criterium 2§3 en als dusdanig enkel bevoegd is om kennis te nemen van het medisch attest dat, overeenkomstig artikel 9 § 8 van de wet, gevoegd wordt bij het dossier, uitdrukkelijk stelt in haar advies van 13 februari 2001 dat de ziekte waaraan u lijdt niet van voldoende ernstige aard is om te beantwoorden aan artikel 2§3 van de wet van 22 december 1999.

Ook brengt u geen bijkomende elementen aan wat betreft criterium 2§4 die het bestaan bewijzen van duurzame sociale bindingen, die zouden toelaten af te wijken van het advies mij verstrekt door de Commissie voor Regularisatie .

(...).”.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat wat de tweede voorwaarde betreft, verzoeker het volgende moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert:

“Zo de bestreden beslissing niet zou worden geschorst, zou verzoeker mogelijk(s) toch worden verwijderd naar een land waar zijn mensenrechten ernstig in het gedrang zouden komen. Ingeval van schorsing en/of nietigverklaring van de hier bestreden beslissing zou een nieuwe beslissing moeten afgedwongen worden op korte termijn. Ook in die zin dringt zich om objectieve redenen van goed bestuur de schorsingsprocedure op, aangezien de regularisatieprocedures, volgens de Minister van Binnenlandse Zaken spoedig beëindigd zouden moeten zijn.

Dat verzoeker bovendien de procedure bij de Raad van State persoonlijk wenst bij te wonen.”;

Overwegende dat in zoverre verzoeker zijn nadeel steunt op zijn mogelijke verwijdering van het grondgebied, de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt maar enkel uitspraak doet over zijn aanvraag tot regularisatie op basis van de Regularisatiewet; dat het nadeel dat voortvloeit uit een latere, louter hypothetische beslissing, niet in aanmerking kan worden genomen; dat verzoeker bovendien niet kan worden bijgetreden wanneer hij aanvoert dat, ingeval van schorsing en/of vernietiging, een nieuwe beslissing zou moeten worden afgedwongen op korte termijn en dat zich in die zin ook om redenen van goed bestuur de schorsingsprocedure opdringt; dat de eventuele noodzaak van een snelle, nieuwe beslissing misschien wel voor hem van belang kan zijn, doch dat het al dan niet beslist geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing; dat ten slotte de omstandigheid dat verzoeker de terechtzittingen in het kader van de procedure voor de Raad van State niet persoonlijk zou kunnen volgen, evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, vermits op hem niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen en hij zijn verdediging kan laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze; dat uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet doet blijken van het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

2.2. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.